

RESERAPPORT SVENSKA ICOM

Rebecka Karlsdotter.

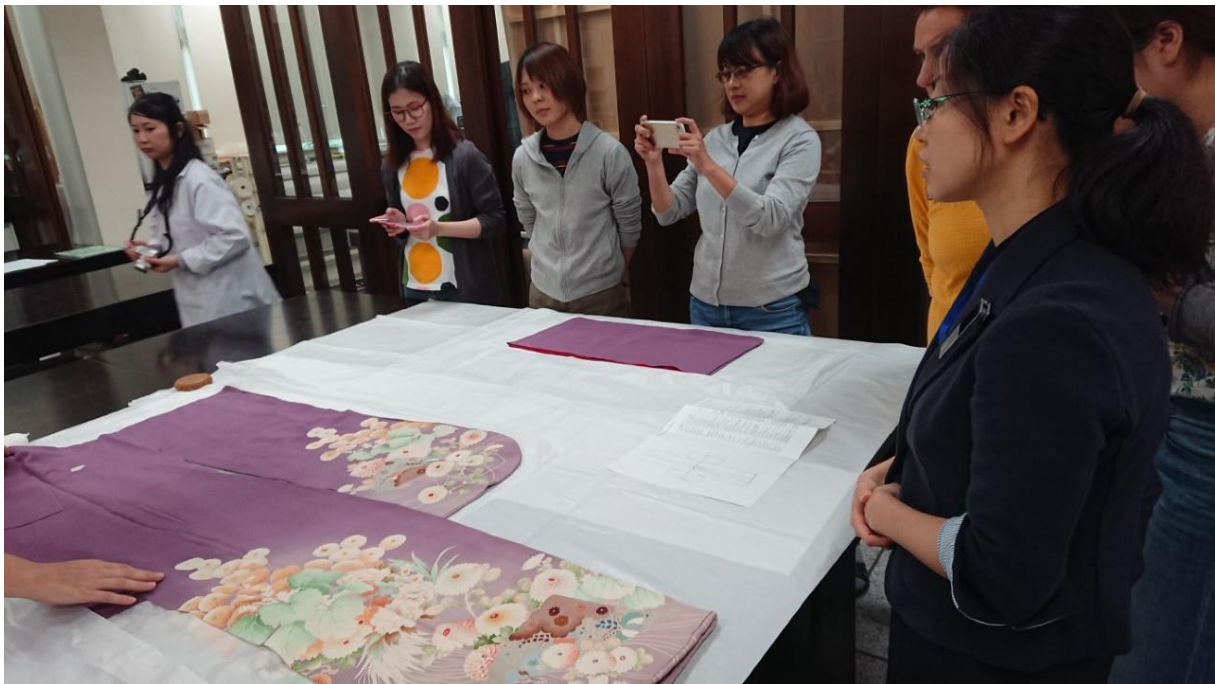
Studio Västsvensk Konservering.

”Workshops on Conservation of Japanese Textile”

Kurs i konservering av japanska textilier i

Taiwan sommaren 2018.

Jag har haft den stora turen och lyckan att delta i ”Workshops on Conservation of Japanese Textile” anordnad av Tokyo National Research Institute of Cultural Properties och National Taiwan Normal University i Taipei i Taiwan..

Kurserna var två, först en tredagars kurs ”Cultural Properties of Textile in Japan” följt av en femdagars kurs ”Conservation of Japanese Textiles”. Mina kunskaper om japanska textilier var inte så stora innan jag for men nyfikenheten var desto större. Jag har tidigare hört talas om japanernas starka kulturella traditioner och stora stolthet över sitt kulturarv som hjälper till att forma en kulturhistorisk identitet och var nyfiken på detta också.

Tanken med kurserna är att sprida grundläggande kunskaper om traditionella och historiska japanska textilier och tillverkningsprocesser, inklusive färgning för konservatorer, antikvarier etc. Man vill också förklara den japanska inställningen till konservering av de egna textilierna. Vi bjöds på utmärkt och välorganiserad undervisning av en japansk styrka på tretton personer inom olika kunskapsområden assisterade av åtta personer från National Taiwan Normal University. Vi var deltagare från Belgien, Filippinerna, Japan, Taiwan, Sverige och USA.

Enligt japansk tradition är tillverkningskedjan av historiskt viktiga föremål minst lika viktig som föremålet i sig ur bevarandesynpunkt historiskt signifikant. Hantverksskicklighet bevaras genom ett system där staten hjälper till ekonomiskt för antingen en hel grupp, exempelvis en by där man tillverkar ramietyg (en nässelfiber som varit vanligt förekommande i japanska textilier.) traditionellt, eller för en enskild individ som exempelvis tillverkar ett handmålat tyg till kimonos. Den sistnämndes certifiering är bunden till den

enskilde individen och när den upphör med tillverkningen så upphör certifieringen. Vid gruppcertifieringen kan man lära upp nya medlemmar i gruppen som ingår i gruppcertifieringen.

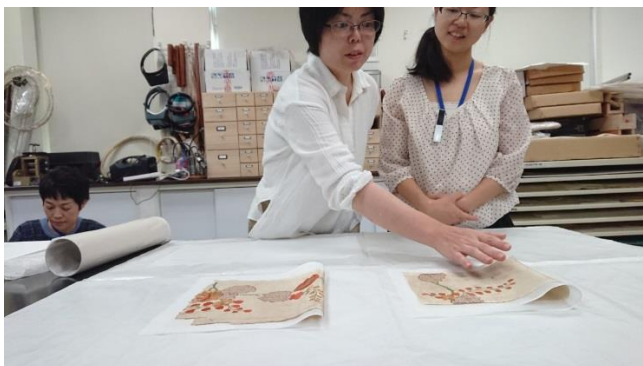
Vi hade möjlighet att få hantera fantastiska föremål med fokus på olika textil tekniker. Kimonons tillverkning och hur den skall vikas och hanteras fick vi studera och jag insåg snabbt att det finns oändligt mycket att lära sig i inom ämnet. Det var fascinerande och nödvändigt för att förstå konserveringen att fördjupa sig lite grann i de sömmar, fällor och konstruktioner som är speciella för kimonotillverkning. Det som ofta slår mig är att vi gör saker ganska lika men ändå inte. Som exempel kan nämnas att vi i modern, västerländsk sykonst gärna pressar isär sömmar medan man på japanska kimonos vill ha sömmar som mjukt viker sig ”över sig själv” istället. Vi fick också lära oss hur man enkelt och elegant exponerar kimonos traditionellt på museum. Enligt japansk bevarandefilosofi kan en kimono på museum behöva ses om vart hundra år för att tåla hantering och eventuell hängning. Bitar av originalsömmar sparas då.

Rika Goto , översättare och föremålskonservator, Yuzuruha Oyama, curator på Tokyo

National Museum visar kursdeltagare japanska historiska textilier.

För att få fram lämpliga kvaliteter av sidentyg att användas vid sömnadskonservering av japanska textilier har man i Japan lagt ner mycket möda på att få fram tyger att användas som stödyger. Hela processen med uppfödning av silkeslarven, odlandet av ekologiska mullbär till haspling, spinning och resten av produktionskedjan har ytterst noggrant utforskats och finlipats till att frambringa kvaliteter med specifika egenskaper. Den ”vanliga” sidenproduktionen i Japan har dessvärre minskat mycket drastiskt de senaste decennierna vilket gjort att produktionskunskaper försvunnit och möjligheten att köpa goda inhemska kvaliteter nästan upphört helt. Jag är väldigt glad över att ha fått ta del av de japanska textilkonservatorernas åsikter om material och åsikter om konservering. Det var också väldigt roligt att få se med deras fantastiska inhemska synålar!

Rika Goto tillsammans med Naomi Yoda och Yoshimi Shiroyama, textilkonservatorer.

Yoshimi visar hur olika stödyger uppför sig.

Det var också väldigt intressant att få se exempel på hur material i museiförråd skall packas och placeras så att de klarar ett jordskalv eller en jordbävning. Omsorgen om hur de traditionella japanska textilierna och hur de skall bevaras visades tydligt när vi fick instruktioner om förvaring, vikning och hantering av olika typer av kimonos. Olika japanska papper förbehandlas genom att manipuleras manuellt med strukturerad hopskrynkling och ibland sys ihop till fodral för textilierna, som läggs i fodral av lite grövre papper som slutligen placeras i lådor som placeras i större lådor. Exempelvis finns det i japansk tradition växtbaserade färgämnen använda på sidentyg som i basisk/neutral miljö kan börja ”vandra och blöda”. Detta gör att våra syrafria kartonger kan vara olämpliga för förvaring av vissa japanska sidenföremål. Istället viks de i enlighet med en vikmetod för typen av kimono och sveps in i sidentyg innan placering i stabil ytterkartong.

Mie Ishi, textilkonservator, Associate professor vid Saga University, pratar tvättkemi.

Taiwan National Normal University är ett fint universitet som ligger lättillgängligt till i Taipei. Det var väl skyltat och lätt att hitta vilket gör det lätt att förflytta sig i. Både personal och studenter vände ut och in på sig själva för att underlätta för oss som kommit dit för att gå kurs. Anledningen till att kursen är placerad i Taipei är att det blir billigare för de flesta asiater att ta sig dit och vistas på platsen jämfört med Japan. Dessutom har en del lärare på konservatorutbildningen studerat i Japan vilket gör att de har mångåriga samarbeten bakom sig.

Sammanfattningsvis har jag fått lära mig mer om respekt för enastående hantverk, nya konserveringstankar och tekniker. Jag har fått hantera utsökta föremål och fått fördjupade kunskaper om japanska textilier och deras bevarande. Mitt kontaktnät har utökats betydligt vilket gör att jag vet vart jag skall vända mig om jag behöver hjälp och råd om bevarande av japanska textilier eller japanska textila tekniker. Jag är verkligen glad att jag fick komma med på de här fina kurserna som var informativa, inspirerande och ögonöppnande. Det var också roligt att träffa deltagare med olika erfarenheter av konserveringsarbete och bevarandefrågor från hela världen. Klimatet i den här delen av Asien skiljer sig ju mycket från Sveriges, vilket gör att jag förstår deras utmaningar bättre nu när jag har upplevt det, även om det bara var för några veckor.

Taipei är en vänlig stad och alla människor jag talade med var vänliga och tillmötesgående. Det är rent och prydligt i staden, maten som lagas är väldigt god, det finns allt från traditionell kinesisk mat till moderna

”gimmickrestauranger”. Överhuvudtaget är Taipei en intressant blandning av traditionellt och toppmodernt på många sätt. Att åka tunnelbana i Taipei är enkelt, de har alla skyltar på både kinesiska och engelska så det är lättförståeligt.

Jag är väldigt tacksam för att ha fått ICOMs resestipendium som möjliggjort för mig att få nya och fördjupade kunskaper om textilkonservering av japanska textilier.

Rebecka Karlsdotter